

บทที่ 1

เจอตัว

เด็กสาวผมสีน้ำตาลในชุดนักเดินทางกำลังเดินทอดน่องในตลาดด้วยสีหน้าหงอยเหงา วันนี้เป็นวันที่ห้าแล้วแต่ยังไม่มีวีแววว่าจะพบสิ่งที่คุณตามหา เมลาเดินทางมาถึงเมืองโตรเรน หนึ่งในเมืองจำนวนสิบสองเมืองของรัฐเฟนซิส รัฐที่มองไปทางไหนก็เจอะเจอแต่สีเขียวของต้นไม้ ถึงแม้การเดินทางจะเป็นประสบการณ์ที่แปลกใหม่สำหรับคนที่ไม่เคยออกจากบ้านอย่างเธอ แต่มันก็มีความรู้สึกบางอย่างที่บั่นทอนความตื่นเต็นลงไปมาก นั่นคือความเหงา ก่อนหน้านี้ถึงแม้มีเพียงป่ากับหนังสือเท่านั้น เธอก็รู้สึกเพียงพอแล้ว แต่มาตอนนี้เพียงไม่มีเพื่อนกลับรู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างขาดหายไป

เมลาถอนหายใจอีกครั้ง และถ้าการถอนหายใจเป็นการบั่นทอนอายุอย่างที่เคยมีคนพูดไว้จริงๆ ละก็ อายุของเธอคงจะลดลงไปเป็นสิบปีแล้วกระมัง...

"จิลเรย์...รู้สึกอะไรบ้างหรือยัง" เธอถามวอลคิรวีหนุ่มที่เดินอยู่ข้างๆ จิลเรย์ส่ายหน้าเป็นคำตอบ คนถามได้แต่ถอนหายใจอีกครั้ง ตามหาคน (?) นั้นมันยากใช่เล่น เธอซึกนิกสงสารพวกนักร้องหรือตำรวจที่ฮาราน่าขึ้นมาแล้วสิ ไม่นึกว่ามันจะหายากเย็นขนาดนี้

8 Razana ตึกภู่อานาจักรแห่เทพ ภาค 2

เสียงพ่อค้าแม่ค้าตะโกนโฆษณาสินค้าดังระงมก้องไปทั่วตลาด ผู้คนเดินพลุกพล่านเบียดเสียด นี่ขนาดไม่ใช่เมืองใหญ่ เป็นแค่เมืองเล็กๆ เท่านั้น ผู้คนยังมากขนาดนี้ เมล่ำกวาดสายตามองไปรอบๆ พลันสายตาสะดุดเข้ากับคนจำนวนหนึ่งที่กำลังมุงดูอะไรบางอย่างบนป้ายประกาศกลางตลาด เทพสาวหันหน้าไปมองจิลเรย์เป็นเชิงถาม

"ไปดูกันไหมขอรับ" วอลคิรื้หนุ่มขอความเห็น เมล่ำพยักหน้าและเดินนำไปที่ป้ายประกาศซึ่งมีผู้คนมามุงดูกันพอสมควร เธอพยายามแทรกตัวเข้าไปในระยะที่พอจะมองเห็น สิ่งที่ดีประกาศคือรูปคนสองคนกับแมวอีกหนึ่งตัว พอเห็นรูปเท่านั้นละ ร่างบางก็แทรกออกมาแทบไม่ทัน

"จิลเรย์ ไปจากที่นี่ก่อนเร็ว" เมล่ำพยายามลากผู้พิทักษ์ของเธอออกจากตลาด วอลคิรื้หนุ่มทำหน้าที่เหลือหลาไม่เข้าใจในสถานการณ์แต่ก็ยอมเดินตามไปแต่โดยดี เทพสาวลากชายหนุ่มเข้าไปในร้านกาแฟร้านหนึ่งซึ่งอยู่ห่างจากตลาดพอสมควร

"มีเรื่องอะไรขอรับ ทำไมต้องลากข้าออกมาแบบนี้" จิลเรย์ส่งคำถาม เมล่ำตีสีหน้าเคร่งก่อนจะสั่งกาแฟดำกับชาอย่างละถ้วย

"ป้ายนั้นเป็นป้ายประกาศหาคน" เทพสาวเริ่มพูด ขณะเดียวกันบริกรก็เอาเครื่องดื่มมาเสิร์ฟ "ขอบคุณค่ะ" เธอหันไปบอกบริกรก่อนจะยกกาแฟขึ้นจิบ

"แล้วมันเกี่ยวอะไรกับที่เราต้องหลบออกมาด้วยล่ะขอรับ ข้าไม่เห็นว่ามันจะเกี่ยวกันตรงไหน" จิลเรย์ยังไม่เข้าใจ ยกชาขึ้นจิบบ้าง

"ก็จะไม่เกี่ยวได้ยังไงในเมื่อไอ้คนที่อยู่ในประกาศนะมันเรา...ฉัน นายแล้วก็แมวออริจัวร์ฟ" พอเมล่ำพูดจบประโยค จิลเรย์ที่จิบน้ำชาอยู่ถึงกับล่ำล๊กชาพรวด

"อะไรนะขอรับ!" เขาตะโกนลั่นร้าน ส่งผลให้คนในร้านหันมามองเป็นตาเดียว วอลคิรื้หนุ่มยิ้มแฉ่งลั้งให้กับพวกเขาแล้วยื่นหน้าเข้ามาใกล้นางสาวเพื่อกระซิบ

"มันเกิดอะไรขึ้นขอรับ" จิลเรย์ถาม เมล่ำนั้นว่หน้าก่อนจะลั่นนิษฐาน

"ต้องเป็นฝีมือของท่านป่าแน่ๆ แล้วก็ต้องรวมไปถึงท่านลูกกษัตริย์ทั้งหลาย เพราะป้ายนั้นมันเป็นของสภาสูง" เธอพูด จิลเรย์เอนหลังพิงเก้าอี้

"แล้วก็นะ ไอ้ความคิดนี้มันต้องมาจากนืออนแน่ๆ เลย" เธอเฝ้าริมฝีปากเมื่อเธอได้ว่าเป็นคนต้นคิด ฉลาดสมกับเป็นคนของฝ่ายกลยุทธ์จริงๆ ในเมื่อหาเองไม่ได้ ยืมมือคนหมู่มากอย่างชาวบ้านหาก็สิ้นเรื่อง

"คราวนี้จะเอาอย่างไรล่ะขอรับ" วอลควีร์หนุ่มถามต่อ ตาก็มองหน้าเจ้านาย

"ถ้าเป็นฝีมือของสภาสูง ปานนี้ก็คงติดไปทั่วประเทศแล้ว เราคงจะเดินทางลำบากขึ้นกว่าเดิมอีก...คงต้องเสียดสถานที่ชุมนุมแล้วก็ต้องแต่งตัวให้มิดชิดยิ่งขึ้น" เมลาออกความเห็น

"ข้าเห็นด้วย" รูธาร์ฟในร่างแมงที่นอนอยู่บนดักเมลา กล่าวเบาๆ จิลเรย์พยักหน้า ยกขาขึ้นจิบแบบไม่ทุกซ์ไม่ร้อนจนเมลานึกหมั่นไส้อยากจะประทุษร้ายเต็มกำลัง ทั้งๆ ที่เธอเคียดจะเป็นจะตาย คนตรงหน้ากลับนิ่งจิบชาสบายใจ

แต่แล้วความสบายใจทั้งหลายเป็นอันต้องสลายหายไปเมื่อทหารกว่าสิบนายเดินเข้ามาในร้าน ทั้งหมดสวมเครื่องแบบทหารสีดำ หน้าอกด้านซ้ายมีตราประจำเมืองติดอยู่แสดงว่าเป็นทหารในพื้นที่ แต่ละคนเป็นชายฉกรรจ์ร่างใหญ่ ดูแล้วน่าเกรงขาม พวกเขาเดินมาหยุดอยู่ที่โต๊ะของเมลา เห็นอย่างนั้นคนในร้านที่อยากรู้อยากเห็นต่างฟังหูฟังตาเต็มที

"เธอลินะคนในประกาศ มีคนแจ้งไป ตามเรามาหน่อย" คนหน้าสุดพูดอย่างมีอำนาจ แต่เท่าที่เมลาเห็น ยศแค่ชั้นสองเท่านั้นเอง เทพสาวยกกาแพขึ้นจิบตีมาดนิ่ง

"ฉันทำอะไรผิดหรือคะ" เธอถามเสียงเรียบ นายทหารคนนั้นแสร้งยิ้ม

"เธอไม่ได้ทำอะไรผิด แต่ในประกาศบอกให้นำตัวเธอไปส่งให้ท่านผู้ว่าการเมือง" เมลา ยังคงตีมาดนิ่งจิบกาแพต่อไป

"ถ้าฉันไม่มีความผิด คุณก็ไม่มีสิทธิ์พาตัวของฉันไปไหน นี่คือกฎหมาย" นายทหารสะอึกหากแต่ยังไม่อยากจะเสียหน้า

10 Razana ตีถูก้ออาณาจักรแห่งเทพ ภาค 2

"เธอกำลังต่อปากต่อคำรี" เขาตวาดเสียงกร้าว มือจับต้ามดาบมัน

"คุณเป็นทหารในท้องที่ลึนคะ แล้วทราบเหตุผลที่ต้องนำตัวฉันไป หรือเปล่าคะ" เธอถามกลับเสียงเรียบ ทหารทั้งกลุ่มชะงักก็ พวกเขาไม่รู้ว่าทำไมต้องนำตัวเด็กสาวตรงหน้าไป เพียงแต่ทำตามคำสั่งเท่านั้น

"ไม่รู้ลึนคะ ถ้าไม่รู้คุณก็ไม่มีสิทธิ์พาตัวฉันไป" พวกทหารเริ่มโมโห นี่พวกเขา กำลังถูกเด็กสั่งสอนอยู่ใช่ไหม ผู้คนในร้านเริ่มใจคอไม่ดี นึกหวังสวัสดิภาพของเด็กสาว ใครๆ ก็รู้ว่าทหารกลุ่มนี้นะโหดแค่ไหน แถมฝีมือยังร้ายกาจ

"นั่งหนู ยอมไปกับพวกมันเถอะ ไร่พวกนี้ นะโหดจะตายไป ทำร้ายคนไม่มีเหตุผลหรอก" ชายชราที่นั่งโต๊ะข้างๆ กระซิบ

"พูดอะไรตาแก่ เดียวเจอดี!" ทหารนายเดิมตวาดชายชรา เมล่อมองอย่างไม่ชอบใจนักแต่พยายามตีหน้านิ่ง แต่จิลเรย์รู้ว่าข้างในนั้นเริ่มคุกรุ่นแล้ว

"คุณไม่มีสิทธิ์ทำแบบนี้กับประชาชนนะคะ ถึงคุณจะเป็นทหาร แต่เขาไม่ได้ทำอะไรผิด มันละเมิดกฎหมายคุ้มครองสิทธิมนุษยชน" เมล่อมองเสียงเรียบ นายทหารหันขวับจ้องหน้าเทพสาวเซมิง

"อย่าทำเป็นรู้ดีหน่อยเลย ตัวแค่นี้จะมาสั่งสอนฉัน" เขาตวาดลั่นร้าน เธอพยายามข่มอารมณ์เดือดที่กำลังจะระเบิดออกมาอย่างที่สุด

"ขอโทษนะคะ แต่ฉันว่าฉันรู้กฎหมายดีกว่าพวกคุณเสียอีก" เมล่อมองอย่างสุภาพ ชายฉกรรจ์ชักดาบ เขาหวังแค่จะขู่ แต่ร่างบางอยู่ในระยะดาบพอดี คมดาบจึงเฉือนหัวไหล่ของเด็กสาวไป เรียกเลือดสีเข้มให้ไหลออกมาทุกคนในร้านกำหมัดแน่น นี่ขนาดเป็นแค่เด็กมันยังกล้าทำ เมล่อมองบาดแผลตัวเอง คทาคริสตัลปรากฏเข้ามือของวอลควีร์หนุ่มทันทีที่เรียก เขาชักเริ่มมีน้ำใจแล้ว เมล่อมองขึ้นห้ามผู้พิทักษ์ จิลเรย์ชะงักแต่ก็ไม่วายเสียง

"แต่มันทำร้ายท่านเมล่านะขอรับ" เมล่อตวัดสายตามองพลางส่ายหน้าเป็นเชิงห้าม เธอยกมือขึ้นเหนือแผล แสงสีทองเปล่งออกมาจากมืออาบรดาบาดแผล อึดใจเดียวบาดแผลเฉียดๆ ก็สมานเหมือนเดิมราวกับว่ามันไม่เคยมีมาก่อน คนในร้านดูท่าจะไม่แปลกใจนักเพราะพวกเขาเองก็เป็นผู้ใช้เวท

เรื่องแค่นี้ทำได้สบายๆ อยู่แล้ว แต่ปกติเวทมนตร์การรักษาพวกนี้มักจะมี แต่พวกที่เรียนเป็นแพทย์เท่านั้นที่ใช้ และที่สะดุดใจเห็นจะเป็นแสงสีทองนั้น

"คุณทำผิดกฎหมายนะคะ ทำร้ายผู้บริสุทธิ์อย่างไรเหตุผล ใช้อารฆนธ์เป็นตัวตัดสิน" เทพสาวกล่าวเสียงเรียบ ยิ่งทำให้นายทหารโมโหจนสุดจะคุม เขาเงี้ยวตบขึ้นหมายจะทำร้าย

เคว้!

ดาบปะทะเข้ากับคบตาคริสตัลใสยาวกว่าครึ่งตัวของวอลคิรวีหนุ่ม เส้นอารฆนธ์ของเขาขาดตั้งแต่เมลาโดนทำร้ายแล้ว

"หยุดเดี๋ยวนี้ละ!" เสียงทรงอำนาจของจริงดังขึ้นจากหน้าร้าน ทุกชีวิตในร้านหันขวับมองต้นเสียง ชายวัยสี่สิบปีในเครื่องแบบทหารยศสูง ใบหน้าคร่ำเคร่งอย่างเห็นได้ชัด สีหน้าของเขานั้นบอกถึงความไม่พอใจอย่างมาก

ทุกคนในเมืองรู้จักเขาดี เขาคือผู้บัญชาการทหารประจำเมือง อำนาจทหารทั้งเมืองอยู่ในมือเขา แต่ไม่บ่อยนักที่เขาจะปรากฏตัวให้เห็น ฉะนั้นต้องเป็นเรื่องสำคัญมากแน่ๆ ถึงทำให้ผู้ที่ไม่ค่อยชอบออกมาให้ใครได้เห็นมาที่นี้ได้ ผู้บัญชาการทหารประจำเมืองเดินเข้ามาในร้าน ทหารติดตามอีกสองนายเดินตามเขามาติดๆ ทหารกลุ่มแรกหน้าซีดเผือด ฆ่าสันพับๆ รีบเก็บดาบทำความเคารพทันที

"สะ...สวัสดิ์ครับท่านผู้บัญชาการ" นายทหารคนหน้าสุดที่จะทำร้าย เมลา กล่าวตะกุกตะกัก

"เรามีเรื่องต้องคุยกันอีกยาวแน่!" ผู้บัญชาการทหารตวาดกร้าวก่อนจะหันมาหาเมลาที่ยังนั่งนิ่งอยู่แม้ในใจชักเริ่มหวั่นๆ แล้วก็ตาม ไม่ทันได้ตั้งตัว ผู้บัญชาการทหารประจำเมืองก็โค้งทำความเคารพเธอท่ามกลางความงุนงงของทุกคนในร้าน รวมทั้งเมลาที่อ้าปากค้างไปแล้ว

"ขอภัยที่คนของผมเสียมารยาท" เขาเงยหน้าขึ้นมองเมลาซึ่งพอเข้าใจอะไรได้รางๆ ที่เขาสุภาพกับเธอก็คงเป็นเพราะตำแหน่งในสภาสูงที่เธอได้รับแล้วมันก็สูงไม่ใช่เล่น ทำเอาพวกที่ทำงานจนแก่หง่าเห็งอกแต่ตำแหน่งไม่ไปถึงไหนอิจฉาไปตามๆ กัน แต่นั่นก็ไม่มีใครปฏิเสธความสามารถของเธอได้เลย

12 Razana ตึกผู้อาณาจักรสแห่งเทพ ภาค 2

"ผมจะกลับไปบอกรมคนของผมให้ดีกว่านี้ครับ" เขาพูดต่อ และเมื่อได้ยินเช่นนั้น นายทหารกลุ่มแรกก็ถามขึ้นอย่างไม่พอใจ

"อะไรกันครับท่านนามิส ทำไมท่านต้องไปทำความเคารพเด็กสามขวบนี้ด้วยล่ะครับ!" คำพูดนั้นทำให้ผู้บัญชาการทหารหันขวับ

"หุบปาก ถ้าเจ้ายังไม่อยากหัวหลุดออกจากบ่าตอแห่งนี้ รู้หรือเปล่าว่าคนตรงหน้าที่เจ้าจะเอาดาบมาฟันนี่เป็นใคร" เขาตวาดอย่างเหลืออด นามิสไม่ใช่คนประจบประแจงแต่เป็นคนที่ให้ความเคารพกับผู้มีตำแหน่งสูงกว่าตนและมีความสามารถ ไม่ว่าคนคนนั้นจะเป็นหญิงหรือชาย หรือจะอายุเท่าไรก็ตามที

"ถ้าเจ้ายังไม่รู้ ข้าจะบอกให้เอาบุญ นี่นะคือ..." แต่พูดยังไม่ทันจบ เมลล่าก็แทรกขึ้นก่อน

"พอเถอะค่ะ" นามิสชะงัก หันหน้ามาสบตากับผู้พูด

"ทำไมล่ะครับ"

"ไม่จำเป็นต้องบอกหรอกค่ะ ฉันไม่อยากให้ใครมาเคารพฉันเพราะยศตำแหน่ง...ฉันอยากให้คนให้เกียรติฉันเพราะจิตใต้สำนึกของคนคนนั้นเองมากกว่าค่ะ" นามิสมองเด็กสาวตรงหน้าอย่างชื่นชมมากขึ้น

"ถ้าอย่างนั้นก็ตามผมไปที่คฤหาสน์ท่านผู้ว่าการเมืองเถอะครับ เราจะได้ส่งกลับ" เมลล่าได้ยินเช่นนั้นก็ถอนหายใจ

"ไม่ได้หรอกค่ะ ฉันมีอะไรต้องทำอีกมาก แล้วฉันก็ไม่คิดจะกลับไปตอนนี้ด้วย"

"แต่เธอต้องกลับ!"

เสียงเย็นเยียบที่ไม่ได้ยินมาเกือบอาทิตย์ดังขึ้นทำเอาเมลล่าสะดุ้งเฮือก เพราะเป็นเสียงที่เธอคุ้นเคยดี ทั้งร่าเริงไปสนใจผู้มาใหม่ เด็กหนุ่มผมสลีเงินหยันตาสีน้ำเงินเยือกเย็นกับเด็กหนุ่มผมสีน้ำตาลแดงหยันตาสีเขียวมรกตอารมณดี

ตายล่ะหว่า ตามเจอจนได้ เมลลาลูกพรวดขึ้นยืนทำเอารูปร่างฟันทอนอยู่บนตึกกระโดดลงพื้นแทบไม่ทัน

"โอ้ นายน้อยจะลูกก็น่าจะบอกข้าก่อน ทำข้าตกอกตกใจหมด" รูดาร์ฟบ่น ทุกคนในร้านมองแมวน้อยสีขาวบนพื้นอย่างตกตะลึง แมวที่โหนมันพูดได้กััน!

"แหม เมล่าเล่นหนีออกมาแบบนี้รู้ไหมคนอื่นเขาเป็นห่วงกันแค่ไหน แล้วข้อความในจดหมายนั้นก็ทำให้องค์แดราเฟร์รอนใจมาก ทำเอาทางสภาสูงวุ่นวายกันยกใหญ่ เทียวหาตัวเธอกันให้ควัก" วัลส์ทักเสียงเคร่ง แต่เมล่ารู้ว่าเขาไม่ได้เคียดตามเสียงเลย ออกจะอารมณ์ดีเหมือนทุกทีด้วยซ้ำ

"กลับไปกับฉัน" เดริกเอ่ยเสียงเย็นทำเอาคนอื่นในร้านรู้สึกร้อนๆ หนาวๆ ไปตามๆ กัน

"ไม่ ฉันไม่กลับ" เทปสาวแสร้งปฏิเสธเสียงแข็ง ทั้งที่ใจเริ่มหวั่น

"ถ้าอย่างนั้นไปคุยกันที่บ้านผู้ว่าการเมืองก่อน" วัลส์ต่อรอง เมล่าก้มหน้าคิดหนัก แต่แล้วความคิดของเธอก็ต้องหยุดชะงักเมื่อเดริกสาวเท้าเข้ามา ยังไม่ทันได้ตั้งตัว ร่างสูงก็ซ้อนร่างบางขึ้นอุ้มท่ามกลางความตกตะลึงปนงุนงงของคนอื่นๆ เมลาร้องไม่เป็นภาษา ทั้งคืนทั้งสัปดาห์แต่คนอุ้มก็ไม่ยอมวางลงง่ายๆ แถมยังส่งสายตาดูๆ มาปราม

"ถ้าเธอไม่หยุด ฉันจะจัดการเธอแบบตอนที่อยู่ในทางลับของนูเซอร์" ได้ผลชะงัด ร่างในอ้อมแขนแข็งที่อร่าวกับเป็นอัมพาต คนอื่นที่ไม่รู้เรื่องมองอย่างสนใจ มีแต่वलคีวีหนุ่มเท่านั้นที่กั้นหัวเราะอยู่คนเดียว แต่ดูเหมือนจะทำได้ไม่ตึกเพราะเสียงหัวเราะหลุดออกมาจนได้ เมล่าหันขวับจ้องผู้พิทักษ์ของเธอเขม็ง

"หัวเราะอะไรจิลเรย์!" เหมือนสายฟ้าฟาดลงใส่จิลเรย์ ราวกับคำประกาศิต วอลคีวีหนุ่มชะงักก๊กกั่มหน้างุด

"ขอภัยขอรับ" เขาพูดเสียงอ่อย เดริกมองหน้าสาวน้อยในอ้อมแขนอย่างขบขันก่อนจะสาวเท้าออกไปจากร้านโดยไม่คิดจะพูดอะไรกับใครต่อจิลเรย์คว่าความหวังแห่งทิวากาลกับสัมภาระของเจ้านาย ควักเงินวางไว้บนโต๊ะก่อนจะออกวิ่งตาม

"เฮ้ รอข้าบ้างไม่ได้หรือไง!" รูดาร์ฟร้องก่อนจะวิ่งตามออกไป วัลส์

14 Razana ตึกผู้อาณาจักรสแห่งเทพ ภาค 2

หัวเราะขบขันแล้วเดินตามไปบ้าง นามิสหันมามาทหารกลุ่มแรกที่ยังคงจับ
ต้นชนปลายไม้ถูก

"พวกเจ้าเตือรื้อนแห่คราวนี้ เล่นกับใครไม่เล่นมาเล่นกับคนในตระกูล
แดแพนคาร์ส นั่นนะหลานสาวคนเดียวของท่านนามีย่า แดแพนคาร์ส...เมล่า
แดแพนคาร์ส สมาชิกสภาสูงที่มีอายุน้อยที่สุด ซ้ำยังเป็นพระสหายสนิทของ
เจ้าชายรัชทายาทและราของคริกซ์วัลส์...ยังไม่พอ เจ้าหญิงเอลฟีเอย ลูกชาย
คนเดียวของท่านเสนาบดีแห่งซาเมเลียเอย พวกเจ้าเตรียมตัวไว้ได้เลย" พุด
จบนามิสก็สาวเท้าออกไปจากร้านทันที นายทหารกลุ่มแรกทรุดฮวบลง นี่
พวกเขาเล่นของสูงขนาดนี้เลยหรือเนี่ย...ติดคุกทหารสถานเดียว อนาคตดับวูบ
คิดแล้วก็ชวนให้อายากหนีไปไกลๆ แต่คงไม่รอด

คนในร้านมองอย่างสมเพช คราวนี้ละเจอดีของจริง แต่พวกเขาถืออด
ตกใจไม่ได้ เด็กสาวตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่พวกเขาคิดจะเข้าไปช่วยจากทหาร
อันธพาลกลับกลายเป็นคนใหญ่คนโต แ่นละ ชื่อตระกูลแดแพนคาร์สนะ
ไม่มีใครไม่รู้จัก คนในตระกูลนี้แต่ละคนมียศถาบรรดาศักดิ์กันทั้งนั้น แถม
ที่ราของคริกซ์หุ่มนั้นพุดก็เห็นได้ชัดว่าเด็กสาวเป็นคนสำคัญแค่ไหน ขนาด
องค์ษัตริย์ยังร้อนรนที่เธอหายตัวไป แต่พวกเขาก็เห็นแล้วละ ความเก่งกาจ
ของเธอที่ต่อปากต่อคำกับทหารนับสิบนายได้อย่างไม่เกรงกลัว เวทรักษาที่
เข้าขั้นระดับแพทย์จอมเวท แถมยังมีแมวพุดได้อีกต่างหาก แต่คิดแล้วก็สะใจ
ใช่เล่น ทหารที่เกี่ยวเบงกล้ำไปทั่วหนึ่งแหมะหมดแรงกองกับพื้น ทีนี้ก็จะ
ไม่มีไ้อพวกนี้มาคอยขูดรีดประชาชนอีก

บทที่ 2

คำอธิบายก่อนออกเดินทางและพันธสัญญา

เดริกพาแม่ตัวดีที่หนีหายออกมาจากโรงเรียนคนเดียวไปที่คฤหาสน์ ผู้ว่าการเมือง ระหว่างทางไม่มีใครพูดอะไรแม้แต่คำเดียว ส่วนคนที่ทำให้คนอื่นเป็นห่วงรุ่นวายกันไปหมดยังคงทำหน้าที่บั้งตึง โกรธที่เขาอุ้มเธอต่อหน้าคนมากมาย ทั้งสามรวมไปถึงจิลเรย์และรูธาร์ฟเดินทางไปคฤหาสน์ผู้ว่าการเมืองโดยรถม้าที่นามีสจัตให้ คฤหาสน์ของผู้ว่าการเมืองเป็นคฤหาสน์หลังใหญ่โอ่อ่าสมฐานะ อยู่ในย่านต้องห้ามของเมืองเพราะถัดจากคฤหาสน์คือศูนย์บัญชาการทหาร บริเวณทางเข้าคฤหาสน์สองข้างทางเป็นสวน มีทั้งดอกไม้ต้นไม้นานาพรรณ ตัวคฤหาสน์ทาสด้วยสีครีมสบายตาทั้งหลัง รูปปั้นนกอินทรีสัญลักษณ์ประจำเมืองตั้งตระหง่านอยู่หน้าคฤหาสน์

รถม้าจอดลงหน้าคฤหาสน์ คนรับใช้กุ๊กกึ่งเปิดประตูให้ เดริกก้าวลงจากรถคนแรก ตามด้วยวัลส์ เมล่า และจิลเรย์ ผู้ว่าการเมืองซึ่งเป็นชายแก่วัยหกสิบปี ร่างเตี้ยลงพุงยื่นอยู่ที่ประตูหน้าคฤหาสน์ ช้างๆ เขาคือหญิงวัยห้าสิบปีต้นๆ คาดว่าน่าจะเป็นภรรยา อีกคนคือหญิงสาวอายุราวๆ ลิบแปดปีผมสีฟ้าอ่อนยาวถึงสะโพก ใบหน้างดงาม แต่เมื่อเทียบกับเมล่า เธอดูหมดราศีไปถนัดตา

16 Razana ตีฆฎิฏาณาจักรสแห่งเทพ ภาค 2

"เชิญเสด็จองค์รัชทายาทและพระสหายเข้าด้านในก่อนพะยะค่ะ" ชายแก่กล่าว เดริกและเมล่าตั้งท่าจะเข้าไปตามคำเชิญ ถ้าเสียงหนึ่งไม่ดังขึ้นก่อน

"เมล่า!" เสียงใล้ร้องเรียกชื่อพร้อมกับที่ร่างบางของเจ้าหญิงเอลฟ์เพื่อนซี้โผล่เข้ากอดเมล่าซึ่งยังตั้งตัวไม่ติดจนต้องลงไปกองกับพื้นทั้งคู่

"เมล่าทำไมทำแบบนี้ หนีออกมาไม่รู้ไหมว่าพวกเราเป็นห่วงมากแค่ไหน" มีเนทำท่าจะร้องไห้ เมล่าเลิกคิ้วก่อนจะลุกขึ้นนั่ง

"พวกเรา?" เธอทวนคำ

"ใช่ พวกเรา" เสียงคาเอลดังขึ้น เทพสาวเงยหน้าขึ้นมองแล้วก็ต้องกุมขมับ นี่เล่นมากันครบทีมเลย ทั้งเดริก วัลส์ มีเน คาเอล และยังเนียนอีก

"ใช่ครับ พวกเราเป็นห่วงคุณเมล่ามากเลยนะครับ กว่าจะหาเจอเล่นเอาผมเหนื่อยแทบแย่" ก๊อบลินหนุ่มยิ้มสุภาพตามแบบฉบับ

"เข้าไปข้างใน จะได้คุยกันให้รู้เรื่อง" คำพูดเย็นเยียบออกมาจากปากและหยันตาสีน้ำเงินดุคันของเดริก ทำเอาเมล่ากลืนน้ำลายเอือก วันนี้เป็นวันชวยอะไรนะ มีหวังถูกสอบปากคำหมดเปลือกแน่

ในห้องนั่งเล่นของคฤหาสน์ผู้ว่าการเมืองถูกใช้เป็นศาลพิพากษาโดยมีจำเลยนั่งทำหน้าที่เจียมเจียมอยู่บนโซฟาเดี่ยว คณะลูกขุนสี่คนนั่งจ้องไม่วางตาอยู่บนโซฟาใหญ่ มีทนายจำเลยยืนอยู่ข้างหลังเจ้านายคอยให้กำลังใจ และทนายผู้พิพากษานั่งบัลลังก์ตรงข้ามจำเลยด้วยสีหน้าเรียบเฉย

"อธิบายหน่อยได้ไหมครับ เรื่องที่เขียนไว้ในจดหมายนะ" หนึ่งในคณะลูกขุนถามขึ้น จำเลยเงยหน้าขึ้นมองก่อนจะกลอกตาขึ้นมองเพดาน นึกทบทวนว่าตนเขียนอะไรไว้ในจดหมายบ้าง

"เรื่องอะไรละ...เหตุจำเป็น ลางสังหรณ์ หรือไอ้ ป.ล. ข้างท้าย" เมล่าถามอย่างไร้เดียงสา ทั้งห้าถอนหายใจกับท่าทางนั้น

"ลางสังหรณ์ก่อน" คาเอลบอก เมล่ามีสีหน้าเครียดขึ้นมาทันที

"ความจริงก็ไม่มีอะไรมาก แค่คิดว่าตอนที่พวกปีศาจมาคราวนั้น